

ESPECTRES de rosa i glicina,
invisibles, als tanys,
mediten, subtils, la divina
successió dels anys.

—La branca és tèbia. Hi ha per l'aire
una música greu.

La primavera ens parla, al caire
d'una vida tan breu!

O sobirana ¿per què ens crides
a la llum del teu hort?

¿De què et valdran les nostres vides
demà, quan haurem mort?

El sol, però, nodreix i fibla
els tanys sense delit;
i en un instant, lleu, invencible,
cada branca ha florit.

Tu, que demà colliràs roses
i glicines també,
diràs, davant les flors descloses:
—La Primavera ve!—

Ignores que entre l'alegria
alguna cosa mor,
i que les flors, amb melangia,
neixen a contracor.

Juliol, 1935.